EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 12/06/2022 a les 07:50

?I a mi, qui em cuidarà?

Quan l'any 2019 Anthony Klotz, professor de gestió a la Mays Business School (Texas), va fer la predicció que els treballadors podien abandonar els seus llocs de treball en xifres històriques als Estats Units, pocs el van creure. Es referia a la possibilitat que hi hagués una *gran renúncia* laboral. No s'equivocava. L'any 2020 al voltant de 50 milions de persones insatisfetes amb les seves feines van plegar voluntàriament al país més ric del món. Molts dels que van decidir abandonar eren treballadors relacionats amb feines en contacte amb la gent. Concretament, dos dels sectors més afectats eren el de la salut i l'hostaleria. Si aquells que han de tenir cura de nosaltres es plantegen plegar és raonable que, amb una mirada al futur, aparegui una incògnita marcada per la incertesa: «I a mi, qui em cuidarà?"»

No conec solucions màgiques, però soc una acèrrima defensora de la prevenció davant de la curació. Que vol dir estar preparats per al que vindrà. Sobretot perquè el que passa en una primera potència mundial tard o d'hora arriba a Occident i val més cordar-se bé els pantalons. És fàcil identificar els principals entrebancs. D'una banda, quan tenim l'obligatorietat de triar massa d'hora allò que farem la resta de la nostra vida els desenganys no tarden a fer acte de presència. Ens endinsem en una feina que semblava la millor -amb sort, la que sempre havíem somiat-, però sovint la frustració i la desmotivació guanyen la partida. Després d'haver fet la *gran elecció* l'opció de la *gran renúncia* deixa de ser forassenyada. D'altra banda, en aquesta lliga juga l'actual societat de la prematuritat, en què tot es fa molt abans. Fins i tot desencantar-se d'una professió abans de conèixer-la. Per tant, no cal posar-se les mans al cap si hi ha joves que no acaben una carrera universitària o l'acaben desmoralitzats i així es com afronten la seva primera feina.

Davant aquest panorama no és estrany replantejar-se el futur laboral o buscar nous reptes professionals que ajudin el treballador a sentir que és alguna cosa més que un número dins d'una àmplia plantilla. I tan important com el sou són unes condicions laborals atractives i un mínim reconeixement. N'arribaran els planys. A hores d'ara no hauria de sorprendre que els professionals essencials que han de cuidar-nos acabin tocant el dos. Qui sembra, cull.